

Lovforslaget saaledes ændret (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 55 Stemmer.

Formanden (Clausen): Lovforslaget vil nu blive tilfattet Landstingets Formand.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Frednings- og Ordensbestemmelser for Fiskeriet i de til Kongerigerne Danmark og Sverige grænsende Færvande.

(Lovforslaget findes i Tillæg A.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Blem: Under Behandlingen af Fiskeriloven af 5te April 1888 her i dette Ting udtalte den daværende Indenrigsminister sig for, at der skulde optages diplomatiske Underhandlinger med Sverige, for at man kunde naa til en traktatmæssig Overenskomst med dette Land angaaende Bestemmelser udenfor Soterritoriet, saaledes at vi fik Regler for, at vore Fiskere ogsaa der fik deres Fiskerestaber beskyttede. Saavel Ministeren som Ordføreren udtalte sig tillige om, at der vilde blive optaget Forhandlinger angaaende Forholdet med Soterritoriet, navnlig angaaende Fællesfiskeriet under Bornholm og Sverige samt om Forholdene for Øresunds Vedkommende. Her foreligger altsaa nu Forslag til Lov om Bestemmelser i Anledning af den traktatmæssige Overenskomst, som nu er sluttet mellem Danmark og Sverige. Jeg beklager kun, at det har taget saa lang Tid, at der er hængaet 7 Aar, inden denne Bestemmelse her kom til at foreligge. Det, jeg havde Lyft til at fremsøre her, er navnlig Forholdene under Bornholm, idet der i lange Tider har været et spændt Forhold mellem de bornholmste og svenske Fiskere udenfor Bornholm, da det har været tilladt de svenske Fiskere i en vis Tid af Aaret i alt Fald at fiske Sild paa Soterritoriet ud for Bornholm. Jeg stillede Ændringsforslag under Behandlingen i 1888 om, at Soterritoriet ud for Bornholm saa vel som det øvrige Land maatte være forbeholdt de danske Fiskere alene. Ordføreren (Thorup) for Forslaget trostede den Gang mig og Tinget med, at under de diplomatiske Forhandlinger, som vilde blive indledede med Sverige, haabede

han, at det vilde lyffes Indenrigsministeriet at erhverve Soterritoriet for Bornholm tilbage. Jeg troede ikke, at noget saadant kunde opnaas. Naar man først i Loven havde indsat en Bestemmelse som denne, at der indtil videre skulde være fælles Fiskeri for danske og svenske Underaatter under Bornholm, for Sildefiskeriets Vedkommende i 4 Maaneder aarlig, troede jeg ikke, at man ad Underhandlingernes Vej kunde erhverve Territoriet tilbage igen. Jeg blev den Gang overstemt paa mine Ændringsforslag. Nu ser jeg i de Bestemmelser, der her foreligge, at der er 3 Spørgsmaal, som vedrøre Bornholm og for øvrigt ogsaa til Dels det øvrige Land. Det ene berøres i Artikel 1. Der er Soterritoriet udvidet til 1 geografisk Mil, medens det hidtil har været $\frac{3}{4}$ Mil fra Kysten. Det tror jeg, at alle vore Fiskere vilde være glade over; det er jo en Udvidelse af Soterritoriet for os. I Artikel 2 have vi en Bestemmelse om, at der skal være fælles Sildefiskeri med Drogarn ved Bornholms og Christiansøes Kyster, og her refereres i Grunden til en Bestemmelse, man tidligere har haft i denne Henseende. Jeg har søgt at gennemgaa de gamle Rancellistruer, der ere udstedte, og har da fundet at der kom i 1816 Klage fra Bornholm og Christiansø, som gav Anledning til en Rancellistruelse af 24de August 1816, som nærmest angaar, at man ikke tør formene fremmede Fiskere at komme ind under Bornholm og løbe Fisk. En anden Klage hidrører fra 1833. Der kom da en Rancellistruelse, efter at man først havde forhørt sig hos Amtmanden paa Bornholm. Han meddelte, at Sildefiskeriet foregit paa den Maade, at Fiskerne laa og drev med deres Baad og ofte havde 30—100 Garn ude, og at de kunde drive 1 à 2 Mil for Strømmen. Det kunde da stundom hænde, at Fiskerne mod deres Vilje drev ind under Kysten, altsaa paa vort Soterritorium, og Amtmanden mente, at det kunde man vanskelig forbyde dem. Derfor hed det i Rancellistruelsen, at „af den Aarsag (som Amtmanden havde omtalt) kan det ikke, om man end vilde tage Hensyn til, hvad i Reskript af 15de December 1758 er befalet, forebygges, at de svenske Fiskere stundom komme de bornholmste Kyster for nær.“ Denne Bestemmelse fra 1833 er altsaa egentlig den første Bestemmelse, vi have om, at man ikke har turdet forbyde de svenske Fiskere stundom at komme Bornholms Kyster for nær. Men da der saa kom Klager i 1850 eller 1851, fik man igen et Reskript af 1851. Ministeriet havde da forhørt sig hos Amtmændene for Kjøbenhavns og Frederiksberg Amt, og de havde været bange for at tilraade Regeringen